

enorme summer, som anvendes på oprustning, har vidtrækkende virkninger på den sociale og økonomiske udvikling. Selv i de mest velhavende samfund må vigtige civile og humanitære problemer lades uløste, fordi de uproduktive militærudgifter sluger så stor en andel af de nationale økonomiske ressourcer.

Dette er den ene side af sagen. Den anden er drænet på de menneskelige ressourcer. Foruden de millioner, som er indrulleret i de væbnede styrker, er hundrede tusinder beskæftiget direkte eller indirekte med fremstilling, handel og transport af våben og hvad der i øvrigt kræves for opretholdelsen af de væbnede styrker.

Titusinder af videnskabsmænd arbejder energisk i laboratorier verden over for at udvikle stadig mere dødbringende våben. Menneskeheden er stillet over for en absurd situation. Alle eller praktisk talt alle men-

nesker indser dette. Men det forhindrer os ikke i at forøge beholdningerne af våben. Det er alarmerende, at verdensopinionen tager så ringe hensyn til de trusler, som hænger over os. Meget sjældent drøftes nedrustningsproblemerne i vore parlamenter. De fører en skyggetilværelse. Og de økonomiske og menneskelige ressourcer, som er helliget nedrustning, afspænding og konfliktforskning, er få og svage sammenlignet med dem, der sættes ind på militære opgaver.

Vi må alle erkende, at vi domineres af frygt og gensidig mistillid, og at vi alvorligt såvner den følelse af international solidaritet, som alene kan frelse os fra ragnarok.

I sidste instans er det afgørende punkt i vore overvejelser, om det skal lykkes os at skabe den indsigt, forståelse og politiske vilje, som kan vende strømmen, inden det er for sent.